

Nr. 147

Av herr **Johansson** i Stockholm m. fl., om Sveriges utträde ur Europarådet m. m.

Vid Sveriges anslutning till Europarådet uttalades farhågor för de konsekvenser, som sannolikt skulle följa av ett sådant beslut. Dessa ha redan besannats, såtillvida att anslutningen i utlandet uppfattats som ett svenskt biträdande *de facto* av Atlantpakten och de syften för vilka denna tillkomst. Redan med hänsyn härtill synes det angeläget, att medlemskapet i Europarådet blir föremål för riksdagens omprövning.

Europarådets upprättande var ett led i de västmaktsimperialistiska strävandena att splittra Europa, att politiskt sammanfatta ett visst antal europeiska länder, isolera dem från det övriga Europa och därigenom fördjupa motsättningarna mellan öst och väst. Det bestyrkes bl. a. av att inga av de länder, i vilka demokratien vidgats till att omfatta även det ekonomiska området, inbjudits till medlemskap, medan diktaturstater som Grekland och Turkiet — av vilka den sistnämnda huvudsakligen är belägen i Asien — invalts i Europarådet.

Det ligger nära till hands att i medlemskapet i Europarådet se ett uttryck för att svenska regeringen funnit det angeläget att främja strävandena att skapa ett mot öststaterna fientligt aggressivt block. En sådan blockbildning är emellertid inte i vårt lands intresse och torde sakna varje resonans bland Sveriges folk. Breda lager av vårt folk ha i stället fyllts av avsky inför det förhållandet, att Sverige genom medlemskapet i Europarådet råkat i politiskt kompanjonskap med en fascistisk diktatur — den grekiska — vars maktutövning försiggår i terrorns och massavrättningarnas tecken. Det är i sammanhanget tillräckligt att erinra om att det enligt officiella grekiska uppgifter, avseende perioden juni 1946—oktober 1949, avkunnats 5 323 dödsdomar, av vilka 3 033 redan gått i verkställighet.

Medlemskapet i Europarådet medför uppenbara risker för Sveriges nationella oberoende. Nyligen har i den s. k. konsultativa församlingen framlagts en rapport, bl. a. innefattande ett alternativt förslag om »en småningom skeende ändring av Europarådets statuter så att rådet får sina befogenheter utökade därhän att det blir en över nationerna stående regering» (TT-Reuter 19/12 1949). En dylik utveckling blev otvivelaktigt liktydig med att de mindre medlemsstaterna, däribland Sverige, förvandlades till vasaller under de stormakter, som dominera Europarådet. Förmodligen är det ej minst med hänsyn till de risker för den nationella suveräni-

teten, som följa av medlemskapet i Europarådet, som bl. a. Schweiz föredragit att förbli utanför.

Med hänvisning till vad som ovan anförts hemställa undertecknade,

att riksdagen för sin del beslutar och i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställer, att Sverige i enlighet med artikel 7 i Europarådets stadgar anmäler sitt utträde ur Europarådet och dess organ, ministerrådet och den rådgivande församlingen.

Stockholm i januari 1950.

Gustav Johansson.

K. Senander.

Fritjof Lager.
